

Arrest

nr. 58 025 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Moldaafs staatsburger en van Moldaafse origine te zijn. Op 1 februari 2008 werd u na zes jaar gevangenisstraf vervroegd vrijgelaten. U woonde vervolgens samen met een vriendin. Een jaar later werd u ernstig ziek. Na onderzoek luidde de diagnose TBC. U werd na vier maanden behandeling in juni 2009 overgeplaatst naar een ander ziekenhuis. Op 23 november 2009 werd u uit het ziekenhuis ontslagen en kreeg u aangepaste medicatie. Omwille van uw ziekte kon u geen zwaar werk meer verrichten en had u geen inkomsten meer. Normaal gezien zou u van de overheid een bedrag worden uitbetaald, maar na drie maanden had de bevoegde instantie het geld nog niet gekregen om door te storten. U verbleef bij vrienden en kennissen. Omdat u omwille van uw ziekte geen zwaar werk kon doen en onvoldoende inkomsten had voor eigen huisvesting, en omdat u gehoord had dat u in België beter kon worden behandeld, besloot u te vluchten uit Moldavië.

Daarnaast vreest u in Moldavië de politie. Na uw vrijlating uit de gevangenis diende u zich regelmatig bij de politie aan te melden voor opvolging. Zij hebben u bij deze gelegenheden bedreigd en trachten te beschuldigen, o.a. in verband met drugs. U werd eenmaal geslagen. Vanaf februari 2009 bent u niet meer langs de politie geweest en heeft u van hen geen last meer gehad. U bent wel nog een aantal keren opgepakt omdat u zonder documenten op straat liep. U had in Moldavië na uw gevangenisstraf geen identiteitsdocument, tijdens uw behandelingen in het ziekenhuis had u enkel een voorlopig bewijs. Tot slot vreest u in de gevangenis te belanden omdat u, in uw penibele situatie, in de verleiding zou kunnen komen om te stelen.

Op 4 april 2010 vluchtte u met een vals Roemeens paspoort uit Moldavië naar België. Op 7 april 2010 kwam u aan in België waar u, na een eerste behandeling van uw ziekte, op 7 mei 2010 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Wat betreft de door u aangehaalde problemen moet vooreerst opgemerkt worden dat er wat betreft de oorzaken of motieven van deze problemen, nergens een band is vastgesteld tussen één van de motieven zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en te weten uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit of lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de medische problemen verklaart u dat u verschillende maanden in twee ziekenhuizen (waarvan één gespecialiseerd in TBC) werd onderzocht en behandeld, maar dat het onvoldoende hielp omdat de beste behandeling voor de multiresistente variëteit die u heeft, in Moldavië niet voorhanden is (CG,p.3,4).

Wat betreft uw problemen om werk en huisvesting te vinden verklaart u dat uw ziekte u er van weerhield zwaar werk te doen en dat het werk bovendien weinig betaald wordt. Dit had tot gevolg dat u onvoldoende middelen had voor eigen huisvesting (CG,p. 4,5).

Wat betreft de problemen met de politie verklaart u dat alle ex gedetineerden last hebben met de politie wanneer zij zich dienen aan te melden. Een van demogelijke motieven is volgens u financieel (afpersing) (CG,p. 5).

Aangaande de aanhoudingen door de politie verklaart u dat deze te wijten zijn aan het feit dat u geen documenten bij u had (CG,p. 6).

Op basis van deze vaststellingen moet vastgesteld worden dat uw problemen buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie vallen.

Bovendien moet vastgesteld worden dat de door u aangehaalde problemen niet beschouwd kunnen worden als een reëel risico op lijden (zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming) waardoor uw leven, uw fysieke integriteit of vrijheid in het gedrang komt.

De door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de problemen inzake het vinden van werk (en daaruit voortvloeiende huisvesting) blijkt uit uw verklaringen dat het niet onmogelijk was een oplossing te vinden. U verklaart dat het nog mogelijk was bij vrienden te verblijven (CG,p. 6). Bovendien zou u , als TBC patiënt, een tegemoetkoming krijgen (cheques) waardoor u gratis voedsel kon krijgen. Dat dit laatste na een aantal maanden niet was gelukt omdat de bevoegde dienst de beschikbare middelen nog niet had gekregen (CG,p. 4,5), is echter geen reden om te stellen dat u in Moldavië een reëel risico loopt op lijden zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen met de politie, ook hier kan niet gesteld worden dat u een risico loopt op enig lijden. U verklaart immers dat u geen problemen meer gekend heeft met de agenten die u bedreigden (en een enkele keer hebben geslagen) nadat u, sinds u begin 2009 ziek werd, niet meer bij hen langsging (CG,p. 5). Over de aanhoudingen door de politie kan evenmin gesteld worden dat deze een reëel risico betreffen. Uit uw verklaringen blijkt dat het louter administratieve aanhoudingen betrof, zonder verdere gevolgen (CG,p. 5).

Uw vrees voor de gevangenis tenslotte (CG,p. 6) kan ook niet beschouwd worden als een reëel risico op lijden. U verklaart dat u geen daden heeft gesteld die kunnen leiden tot een gevangenisstraf, en dat u niet de intentie heeft een misdrijf te plegen, maar dat u bang bent dat u door de omstandigheden in de verleiding komt om bv. te stelen (CG,p.6). Er wordt echter geen internationale bescherming verleent voor de eventuele gevolgen van handelingen waarvoor u zelf volledig verantwoordelijk bent en bovendien niet van plan bent te stellen.

Er moet op basis van bovenstaande worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Uw medisch attest uit Moldavië kan voorgaande appreciatie niet wijzigen. Het bevestigt enkel dat u TBC heeft, wat niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan worden aanzien als een (enig) middel wordt door verzoeker, die verklaart zich te kunnen vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen buiten het toepassingsgebied van de Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vallen, aangevoerd dat er in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade, namelijk een onmenselijke en ontterende behandeling in het geval hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren. Verzoeker is van mening dat voor zover niet vaststaat dat zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) gegrond zal verklaard worden, hij in het kader van de huidige procedure mag aantonen dat het risico in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. Immers, zo merkt hij op, zijn de voorwaarden en de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verschillend. Hij wijst in dit verband op het gegeven dat hij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en stelt dat zijn aanvraag om die reden dan ook onontvankelijk dreigt te worden verklaard. Verzoeker werpt voorts op dat het vaststaat dat het niet-behandelen van een multiresistente TBC gelijk staat aan een onmenselijke en ontterende behandeling. Daarenboven, zo stelt hij, hierbij de opmerking makend dat het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming ook ten gronde uitgebreider is dan die van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangezien er ook rekening wordt gehouden met andere factoren die bijdragen tot het risico op ernstige schade, wijst hij niet alleen op het ontbreken van een gepaste behandeling voor multiresistente TBC, maar heeft hij daarnaast ook gewezen op het ontbreken van sociale, psychologische en economische bijstand waardoor zijn situatie nog onmenselijker dreigt te worden. Volgens verzoeker is een dergelijk systeem van bijstand een

noodzakelijke voorwaarde voor het succes van de zogenaamde 'adequate behandeling'. Dat hij hiervan verstoken bleef gedurende de jaren dat hij ziek was in Moldavië wordt naar zijn mening niet betwist.

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op uitdrukkelijke wijze verklaart zich te kunnen vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. De Raad neemt bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus over en maakt deze tot de zijne, waardoor het middel enkel wordt beoordeeld voor zover het gericht is tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

2.4. Op grond van verzoekers verklaring dat het onzeker is dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond zal verklaard worden waardoor hij in het kader van de huidige procedure mag aantonen dat er een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet bestaat, acht de Raad bewezen dat hij minstens een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Dit blijkt ook uit het administratief dossier (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/09/2010, p. 7).

2.5. Verzoekers hypothetische opmerking dat zijn aanvraag dreigt onontvankelijk te worden verklaard aangezien hij niet over de vereiste identiteitsdocumenten beschikt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij voor een beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een beroep moet doen op de procedure zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt over dit wetsartikel het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)"* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, p. 9-10).

2.6. Met zijn louter hypothetische betoog dat het ontberen van identiteitsdocumenten aanleiding dreigt te geven tot een onontvankelijkheidsbeslissing aangaande zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, toont verzoeker niet aan dat hij geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 9ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de voorwaarde over een identiteitsdocument te beschikken niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.

2.7. Er kan niet worden ingezien op welke wijze het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming ten gronde uitgebreider zou zijn dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals verzoeker beweert. De beoordeling van het systeem van sociale, psychologische en economische bijstand maakt immers, zoals overigens blijkt uit wat in punt 2.5. werd gesteld, integraal deel uit van het onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor een beoordeling van zijn medische problemen bedient van de verkeerde procedure.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN